

VESELÉ VÁNOCE, PANE INSPEKTORE!

V období Vánoc je na obchodě opravdu zábava. Každý si musí udělat zásoby, aby přes svátky nestrádal, ze skladu neustále vyjíždějí doplňovači s plně naloženými vozíky a předvánoční shon už sám o sobě dokáže kdekoho vystresovat. Mě vždy hektické časy napňovaly klidem z vědomí, že sama nikam nespěchám, letos to však dolehlo i na mě. Na obchodě se vždy pospíchá.

Ten den mi k pokladně přicházel jeden zákazník divnější než druhý; hned první pán po zaplacení upustil sklenici s medem, vzápětí mě obvinil, že jsem úplně dřevo, on měl zrovna čerstvě umyté boty

a může se s nimi prát znovu. Bez ohlednutí odešel, zanechav mě tam se zvednutým obočím a chutí posbírat lepkavé zbytky a hodit mu je na hlavu. Setkala jsem se taky se zákaznicí, která vyžadovala slevu na poškozenou krabici drahých čokoládových ozdob na stromeček, kterou (jak mě informoval hlídač) předtím na obchodě sama odhodlaně polámala a potrhala. Pět pokladen v plném provozu, někdo z řady začíná hlasitě požadovat otevření šesté, neexistující, já volám na zákazníka, že si zapomněl na pultu peníze,

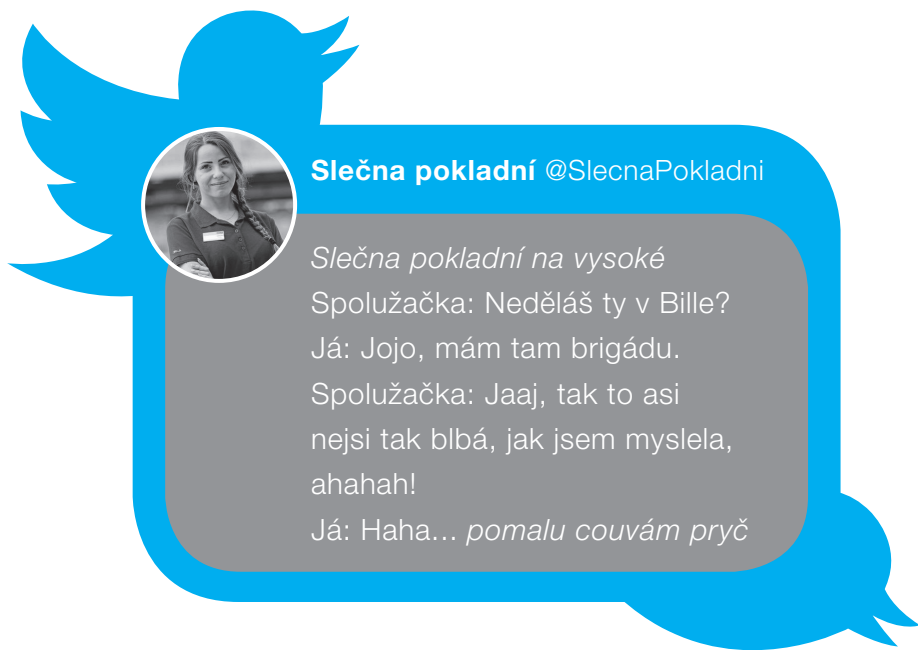
Slečna pokladní @SlečnaPokladni

Našla jsem ve své skříňce tričko kolegy i se jmenovkou, píšu mu zprávu:

Já: Co to má znamenat?

On: Hej vyper mi to pls, dík.

:) :)

a kolegyně na vedlejší pokladně volá na mě, abych jí připomněla kód grahamového rohlíku.

Právě jsem byla svědkem trapné situace, kdy stará paní předala své nálepky asi čtyřicetileté ženě se slovy „Taky sbíráte pro vnučátka?“, když jsem si všimla, že se ke mně jakoby odnikud žene muž, pravici napřaženou a v obličejí šílený výraz.

Proboha, co je zase tohle...

„Přeji vám všechno nejlepší do nového roku!“ volal nadšeně. Opatrně jsem mu podala ruku, aby mi s ní mohl zatřást, pomyslela si cosi o příplatcích za

rizikové pracoviště a jen stěží skrývala rozpaky, když jsem jeho přání opětovala. Muž dál držel mou ruku, když se zeptal: „Vy nevíte, kdo jsem, že ne?“

„Ne, nemám ani tušení,“ rozesmála jsem se a ulevilo se mi, že mi to snad prozradí... a potom odejde.

Vážně mě docela děsil.

„Já jsem ten, kdo je podepsaný na vaší smlouvě!“

zasmál se bodře a tím mě zmátl úplně. Konečně jsem však pochopila, že se nejspíš nejedná o žádného blázna, ale o neobvykle vstřícného nadřízeného.

Tentokrát upřímně jsem mu stiskla ruku a zvesela

Slečna pokladní @SlečnaPokladni

Markuji nákup mamince s pětiletou dcerkou. Holčička mi podává kartičku.

Já: Děkuji :)

Ona: Mamka s taťkou se rozvádí, víte? :)

Já: .....

Maminka: .....

Děti jsou fakt super.

popřála ještě jednou: „Tak v tom případě taky přeji všechno nejlepší!“

Zvláště si mě prohlédl, snad jako bych byla padlá na hlavu, zvesela se rozloučil a zmizel. Odkráčel stejně energicky, zuřivě a bláznivě, jako se ke mně prve přihnal, a já si jako novoroční předsevzetí zadala větší vnímavost vůči lidem z vedení, abych příště předešla tomu, že označím inspektora za šílence.

Slečna pokladní @SlečnaPokladni

Ve frontě se baví random tatínek s pubertálním synem, co koupí mamince k narozkám.

Syn: Tak třeba plavky na dovču.

Otec: Nevím přesně, jak se počítá velikost košíčků.

Syn: Tak to máš snad už v rukách, ne?

Ten pohlavek byl slyšet až u pečiva.

Slečna pokladní @SlecnaPokladni

*Po špatných zkušenostech balím
paní borůvky do sáčku.*

Paní: Prosila jsem se vás? Kdo se
s tím má potom rozdělovat!

Já: Ty obaly nejsou úplně pevné...

Paní: Kdybych chtěla sáček,
vezmu si ho sama!

Sice jsem to pak uklízela já,
ale ten pocit, když se jí vzápětí
rozsypany po zemi...

